

AVE MARIA

Naročnina za celo leto za Ameriko \$2.50. Za Evropo \$3.00.
Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50.

List v obrambo sv. vere med ameriškimi Slovenci

ŠTEV. (No.) 10.

MAY 15th 1923.

LETO (VOL.) XV.

M. Elizabeta:

Pojte zvonovi!

Pojte, zvonovi, Mariji češčenje,
naša sladkost je in naše življenje,
pojte čez zorno ravan:
Ave Marija!

Z vami naj jutranja zarja prepeva,
slava Marijina z gor naj odmeva,
poje naj vstali ji dan:
Ave Marija!

Pojte, zvonovi, Marijino slavo,
z njo smo dosegli veselje in spravo,
pojte ji v solnčni poldan:
Ave Marija!

Z vami naj ptički svoj spev žvrgo-
lijo,
z vami naj limbarji v lelah dehtijo,
poje naj log ji glasan:
Ave Marija!

Pojte, zvonovi, Mariji pozdrave,
ko se nam solnce nagiba v nižave,
pojte ji v tihi polmrak:
Ave Marija!

Z vami naj strne se zvezdic miglja-
nje,
sapic večernih polglasno šumljanje,
poje potoček naj vsak:
Ave Marija!

Škrjanček — marijanček.

H. B.

Škrjanček! Prav živo ga vidim, kako se tam nad zeleno njivo dviga v sinje višave, jutranjemu solncu nasproti, da zažgoli Stvarniku svojo jutranjo pesem. On je pomladni pevec, posebne vrste. Kakor iz naročja grude, se hipoma pojavi iz tal. Zeleneči gozd ob žitnem polju, iz katerega mu doni mogočni zbor drugih krilatih pevcev, nima zanj nikake privlačne sile. Po najkrajši poti se dviga vedno višje in višje, da tam gori nastopi kot solist. Priznati se mu mora, da je prvovrsten mojster, ki ima vedno dosti pozornih in hvaležnih poslušavcev. Še tujec, ki hiti mej žitnimi polji za svojim ciljem, se rad za trenutek ustavi, kakor se mu tudi mudi, da pije njegove srebrnočiste glasove.

Ravno radi tega, ker se tako nenadoma pojavi sredi pevskega odra narave, dvigne visoko nadenj, kakor pribit zagostoli svoj solo in se zopet kakor strelica spusti nizdol v mlado setev, je tudi on postal našemu ljudstvu legendaren.

Nekaj mičnega so te naravno-verske legende, s katerimi so naši globoko verni stari razlagali razne naravne prednosti in posebnosti božjega stvarstva. Neka svojevrstna naravna mistika veje iz njih, ki jo je bila zmožna le mehka, od globoke in žive vere ožarjena slovanska duša. V vsem, kar je gledalo okrog sebe in je vzbujalo njeno posebno pozornost je videla Boga ali Marijo. Vsaka neznatna in morda le navidezna podobnost ji je zadoščala, spraviti dotično stvar ali pojav z njima v zvezo. Odtod mnoga čisto samosvoja ljudska botanična imena. Znanstvena botanika, rastlinslovoje, ne pozna: Marijinih laskov, Marijinih čevljkov, Marijinih solzic itd., ki so vsakemu našemu podeželjskemu otroku znani. Na imena je potem bujna, versko prežeta domišljija navezala cele legende.

Tako je tudi naš škrjanček postal — marijanček, Marijin pevec.

Njegov nenadni pojav iz srede žitnega polja, si je ljudska, versko nadahnjena domišljija, tako-le razložila:

Ko je bil Adam pognan iz raja in je moral prijeti za motiko in kramp, da si izkoplje iz zemlje potrebnega vsakdanjega kruha, je to božjo kazeno silno težko občutil. Zemlja, ki mu je bila prej kakor dobra mamica, katera ponuja otroka z vsem kar premore dobrega, mu je naenkrat postala trda, kruta mačeha. Le to je dobil od nje, kar ji je izsilili, če ga postrani še za to ni ogoljufala. Ko si je ob potu svojega obraza prizadeval, da ji s silo odpre skope roke, je večkrat malo postal in se zamislil v nekdanje rajske dni. Vselej se mu je pri teh spominih oko orosilo za zgubljeno srečo.

Ko je nekega vročega dne posebno težko čutil kazeno trdega dela in se kar zamaknil nazaj v zgubljeni raj, pride Gospod mimo. Šele ko ga je potrpal po rami, se je zbudil iz svojega globokega zamišljenja.

"Kako ti kaj gre, Adam?" ga vpraša Gospod.

"O Gospod, slabo, zelo slabo," mu odvrne in pri tem globoko, nekako proseče vzdihne, kakor bi hotel reči, naj mu zopet odpre raj, da ga ne bo nikoli več treba ven poditi.

Gospodu se je v srce zasmilil. Da ga potolaži, se skloni, pobere trdo kepo in jo vrže v zrak. Glej čudo, kepa ni priletela na zemljo nazaj, ampak se je spremenila v rujavega ptička, ki se je potem še višje dvignil in gori v sinjih višavah tako krasno zapel, da si je Adam otrl solze ter pozabil na svoje gorje. To je bil prvi škrjanček. Kadar je pozneje Adama zopet objelo domotožje po zgubljenem rajju in so mu debele solze kapale na trdo zemljo, se je vedno škrjanček pred njegovimi solznimi očmi dvignil v zrak in mu veselo zagostolel. To ga je potolažilo,

da se je polagoma navadil ob potu svojega obraza služiti kruh, dokler si ni skopal groba.

Ko je po dolgih tisočletjih prišel drugi, boljši Adam na svet, ki je človeku zopet odprl raj, je škrjanček dobil drugo vlogo. Ona leta, ko je Jezus javno učil, je mogel le porredkoma obiskati svojo Mater. Smilila se mu je, ker je tako samevala v nazareški hišici. Ker ji tedaj sam radi volje svojega nebeškega Očeta ni mogel delati družbe, dasi bi bil kot dober sin to tako rad storil, je škrjančku naročil, naj vsako jutro poleti v Nazaret, se vsede na okno Marijine hišice, kolikor mogoče lepo zapoje in pove ljubljeno Materi, kaj njen Sin dela, ter jo pristrčno pozdravi v njegovem imenu. Te nove naloge je bil škrjanček še bolj vesel. Komaj je čakal jutranjih poletov proti Nazaretu, da ponese Mariji vesela sporočila o velikih čudežnih delih njenega Sina in jo v njegovem imenu pozdravi. Proti koncu Jezusovega javnega delovanja, jo je našel večkrat vso zamišljeno in s solznimi očmi. Premišljevala je Sinovo trpljenje, ki ima kmalu priti nadenj. Ko je škrjanček videl njene objokane oči, se mu je silno smilila. Vse svoje najboljše moči je zbral, da ji kar moč lepo zapoje. Ker je pa vedel, da jo more le on, njen Sin, popolnoma potolažiti, je bil takrat ves iz sebe od veselja, ko je videl, da je Jezus na poti proti domu — k Materi. Kakor blisk je letel proti Nazaretu, da ji čim prej javi veselo vest.

Marija se je drobnemu pevčku vedno hvaležno skazala za njegovo ljubav. Prijazno se mu je nasmehnila, kadar je sedel na okno njene hišice, ga ljubeče pobožala in mu, ko je odpel, kar najbolje postregla. Zato mu je bilo tako hudo, kadar je kak nov meč zagledal v njenem predobrem srcu. Posebno se mu je smilila pod križem. Hrušč in trušč, ki je takrat vladal na Kalvariji, je tudi njega privabil tja, dasi je šlo

že bolj proti večeru, ko se je ravno spravljal h počitku. Videč strašni prizor, svojega Stvarnika vsega razmesarjenega na križu, njegovo nebeško dobro Mater pa vso blede in objokano pod križem. Tega ni mogel mirno gledati. Glas mu je zastal v grlu. Zato se je pa bliskovito spustil proti Jezusovi krvavi glavi in začel s kljunčkom trnje ruvati iz nje, da s tem tudi Mariji izdere kak

meč bolečin iz njenega deviškega srca.

Ne eno ne drugo se mu seveda ni moglo posrečiti, vendar se je Mariji to plemenito prizadevanje silno dopadlo. Bogato ga je poplačala zanje. Ko se ji je po dolgem času hrepenenja in koprnenja po ljubljennem Sinu, vendar uresničila srčna želja, se za vedno združiti z njim, ni pozabila na svojega pevčka, ki je tolikokrat razveseljeval in tolažil

njeno žalostno srce. Vzela ga je s seboj v raj. Pod svojim zlatim rajskim plaščem mu je pripravila varno in gorko zavetje. Dasi tam sliši lepše petje, kot je škrančkovo in on sam čuti, da v primeri z nebeškimi pevci ni več pevec prvak, ji še rad katero zapoje, kadar ga pozove, kar se pogostokrat zgodi.

Tako, vidite, je škranček postal — marijanček.

Kako so otroci judinjo v nebesa spravili.

H. B.

V neko župnijo se je mej same katoličane naselila tudi ena judovska družina. Saj jud ne vpraša, če je v kraju sinagoga, ampak če bo kaj "kšefta." Ker v dotični župniji ni bilo druge šole kot katoliška, je moral ta Aron, ali kaj je že bil, svoje otroke pač v to pošiljati. No pa, ker ni bil ravno eden izmed strogo konservativnih Abrahamovih otrok, mu to ni delalo posebnih skrbi. Še k verskemu poduku jim ni branil. Njegova mala Esterica je gospođa kateheta tako verno poslušala, kakor malokateri katoliških otrok.

Nekega dne je gospod razlagal zakrament sv. krsta. Povdarjal je, da je ta zakrament neobhodno potreben, ako se hoče kdo zveličati. Pri tem se je skliceval na Gospodove besede: "Kdor veruje in bo krščen, bo zveličan, kdor ne, bo pogubljen." Te besede so našo Esterico globoko v srce zažele. Takoj bi se bila dala krstiti, ko bi bilo to samo od nje odvisno. Da bi ji pa stariši kdaj to dovolili, tega ni upala, naj bi jih bila še tako prosila. Zato je postala nekam žalostna in zamišljena.

Njene tovarišice, s katerimi se je bila popolnoma sprijaznila, da je bila, kakor ena izmed njih, so jo sočutno spraševale, kaj ji je, da ni več tako vesela, kakor prej. Po daljšem obotavljanju jim je povedala, da zato, ker ni tako srečna, kakor one in ne more biti, ker ni krščena.

"Pa zakaj ne prosiš ata in mame, da bi te dali krstiti?" meni njena dobra prijateljica Francka.

"Ata in mama naj bi prosila?" odvrne skoraj jokajoče Esterica, "natepla bi me, če bi jima to le omenila."

Za nekaj časa so vse molčale. Smilila se jim je. Kako rade bi ji bile pomagale do te sreče, da bi le vedele kako.

"Jaz pa vem kako," naenkrat pretrga molk brihtna Mimi.

"Kako? . . . Povej!" so vse hkrati butile ven.

"I kako! Ali nam niso gospod katehet povedali, da v sili vsak lahko krsti, še me? Ni li naša Esterica v položaju sile?"

"Pa res, Mimi, kar me jo krstimo," povzame besedo Francka.

Načrt je bil kmalu gotov: "V soboto bo Esterica zadnjič po judovsko praznovala Gospodov dan, popoldne bo pri studencu v gozdu krst, tako, da bo v nedeljo že katoličanka."

V petek so deklice tako napeto poslušale gospoda kateheta, ko je razlagal, kako se mora krščevati, da bi se miško slišalo, ko bi prišla v šolo.

Ko je mej drugim tuđi dejal, da če je v sili kak moški zraven, se bolj spodobi, da on krsti, ne ženska, so se vse naenkrat spogledale in žalostno povesele oči.

Gospod katehet je mislil, da radi tega, ker so se čutile zapostavljene

in da jih malo podraži, je to še enkrat ponovil.

Na potu iz šole so se znova zbrale, da se posvetujejo, kaj zdaj.

Tuđi iz te zadrege jih je rešila Mimi.

"Veste kaj," pravi resno, ko so druge povedale svoje mnenje, "jaz bom naprosila svojega bratca Tončka, da bo on krstil. Ali ste zadovoljne?"

"Smo, Mimi, smo," je bil enoglasni sklep.

Esterici so solze hvaležnosti zaigrale v očeh.

Prišel je sobotni popoldne. Deklice so se praznično oblekle. Ker so radi otroške spovedi to tudi druge sobote storile, se materam ni nič čudno zdelo in zato jih niso spraševale, kam in po kaj se odpravljajo.

Nemoteno se je mlada družba po ovinku napotila proti studencu v gozdu. Tonček je kot veliki duhovnik korakal na čelu. Toda čim bližje studenca so bili, timbolj so se mu hlačice tresle. Toliko je sicer v polzavesti slišal gospoda kateheta, da je zakrament sv. krsta izredno sveta in važna reč, kje je pa takrat bil, ko je gospod razlagal, kako se krščuje, tega pa v tem resnem trenutku sam ni vedel. On si je mislil: "Jaz sem že krščen, duhovnik nikoli ne bom, kdo bi neki potem krave pasel, zato se je takrat bogve kam potepel s svojimi mislimi."

Ko se je od daleč že čulo padajoči studenec, pokliče k sebi svojo sestrico Mimi, jo potegne na stran in tiho, da bi ja nobena druga ne slišala, vpraša: "Mimi, kako se pa krščuje?"

Mimi bi bila najraje pred vsemi na glas zakričala: "Moški imajo pri krstu v sili prednost pred ženskami, pa še krščevati ne znajo." Toda ker se je bala, da bi se znal načrt tik pred uresničenjem še enkrat in morda za vselej izjaloviti, ga je ljubeznivo poučila, kaj ima narediti in kaj storiti. Obljubila mu je tudi, da bo sama stala zraven in vse pokazala in povečala.

Četa je obkolila studenec.

Tonček in Esterica sta stopila k žlebu.

Nato pristopi še Mimi. Resna kakor nikoli, se obrne k svojim tovarišicam in pravi s slovesnim, nekoliko tresočim se glasom: "Deklice, naša dobra Esterica, ki jo imamo vse rade, še ni krščena, ker sta njena ata in mama juda. Vse veste, kako si ona želi biti krščena, da bi bila tako srečna, kot smo me. Ker bi ji ata in mama ne pustila, da bi jo gospod katehet krstili, če bi ju tudi prosila, jo bo v tej sili naš Tonček krstil, prav kakor so gospod katehet rekli."

Potem se obrne k bratcu: "Tonček, imaš namen tako krstiti, kakor krščuje sv. mati katoliška cerkev?"

"Imam."

"Na kozarec in prestrezi vode!"

"Esterica, ti pa skloni glavo."

"Tako! Zdaj ji pa trikrat v podobi križa vlij vode na glavo in medtem izgovarjaj besede, ki ti jih bom narekovala."

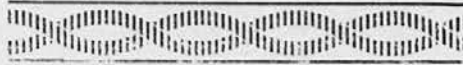
S tresočo roko obliva Tonček Esteričino glavico in ponavlja za Mimi besede: Jaz te krstim v imenu Očeta in Sina in sv. Duha.

Krst je končan.

Vsa resnost, ki je v tem trenutku doseгла svoj višek, se je naenkrat

prelila v navadno otroško razigranost in veselost. Vse je hitelo k presrečni Marici, na to ime so jo krstili, častitat, vse ji je vsklikalo: Marica zdaj si popolnoma naša in Jezuščekova. Vsaka je prinesla s seboj kak darček, da jo razveseli.

Marici se je zdelo, da je že v nebesih. Šele odtlej se je mej njimi čutila popolnoma domačo.

Čudno! Otroci so o vsem tem tako molčali, kot bi o njih nihče ne pričakoval. Razun njih živa duša ni vedela, kaj so naredili.

Kmalu potem je pa Marica zbolela. V teku enega tedna je bila zdrava in mrtva.

Gospodu katehetu ni ušlo, kako tovarišice žalujejo po njej. Postavil jim jo je za zgled, kako morajo šele one, katoličanke, pridno poslušati v šoli, če je bila že Esteri-

ca, judinja, tako mirna in pazljiva. Pristavil je še, kako je bilo škoda, da ni bila krščena, ker bi bila zdaj že gotovo pri Jezuščku.

Mimi se ozre po šoli. Vseh oči so vprte v njo. Katehet postane pozoren.

"Kaj pa je Mimi?"

Mimi še enkrat pogleda po šoli, kakor bi hotela druge prositi za dovoljenje, če sme z besedo na dan.

Vse ji lahko prikimajo.

Mimi vstane in malo jecaje od strahu pravi: "Gospod katehet, Marica . . . m . . . m . . . Esterica je bila krščena, zato je zdaj že gotovo pri Jezuščku."

"Kedaj? . . . Od koga?" . . . jo katehet bolj z očmi kot z besedo vprašuje.

Mimi se je skoraj v ustnice ugriznila, a ni nič pomagalo, morala je z vso tajnostjo na dan. Globoko je posegla po sapo in začela pretrgano:

"Gospod katehet! Esterica se nam je tako smilila, ker je bila od takrat, ko ste rekli, da brez krsta ni mogoče priti v nebesa, vedno žalostna. Svetovale smo ji, naj ata in mamopro si, da bi jo smeli vi krstiti. Ona je pa dejala, da bi bila tepena od njih, če bi jim to le omenila. Ker ste nam pa vi rekli, da v sili vsak sme krstiti, smo sklenile, da jo bomo me krstile. Venčar si pa tega nismo upale same storiti, ker ste zadnjič dostavili, da ima v takem slučaju sile moški prednost pred žensko. Naprosile smo tedaj našega Tončka, naj nam on pomaga. Jaz sem mu vse povedala, kako naj naredi, da bo prav."

"Kako ste jo pa vendar krstili?"

"Prav tako, kakor ste nam vi gospod katehet povečali, da se mora. Jaz sem si vse zapomnila, kar ste rekli in Tončku sproti pravila, kaj naj naredi in kaj naj govori."

Katehet se malo zamisli, pa pravi: "Mimi in vsi, ki ste to naredili, veste kaj vam povem . . . Marica je pri Jezuščku in prosi za vas."

S p o m i n i .

G. M. Trunk.

(Dalje.)

Pozneje hočem navesti nekaj razlogov za svojo trditev, da je bil izid ljudskega glasovanja odločen v Parizu. O kakih dokazih seveda nočem govoriti, ker taki-le diplomatje, znajo pota do dokazov čuvati, da bi njih dela ne prišla na dan. En razlog naj sledi tu.

Situacija v Parizu je postajala od dne do dne težavnejša. Ker so velesile popolnoma same odločevale, je upanje na Gorico, Trst in Istro padlo na ničlo. Na Koroškem bi bil Celovec, vsa cona B, Ziljska dolina itd. izgubljena tudi v slučaju, ko bi bil plebiscit v coni A, kakor smo z gotovostjo pričakovali, za nas ugodno izpadel. Celo Maribor se je začel majati in Prekmurje je bilo zelo dvomljivo. V Ljubljani so sodili, da je delegacija ali nezmožna, ali nedelavna. Javi se vest, da pride v Pariz sam Dr. Korošec, ki je bil tedaj že ministrski podpredsednik. Dr. Žolger je bil v nemalih skrbeh, ker bi bil ta obisk pomenil zanj hudo nezaupnico. K sreči se vest ni potrdila, pač pa je dospela dne 31. maja nekaka zasebna deputacija vseh treh slovenskih političnih strank, da se na licu mesta informira. V deputaciji so bili: Škof Dr. Jeglič, predsednik pokrajinske vlade, Dr. Brejc, za S. L. S., Dr. Ravnihar in Dr. Triller za J. D. S., Prepeluh in Golouh za J. S. S. Sprva so gospodje mislili, da je treba samo zahtevati, na podlagi pravičnosti naših zahtev; sklicevati se na Wilsonove točke itd. Ni trajalo dolgo in prepričali so se, da Pariz drugače postopa, kakor si Ljubljana domišlja. Pade tu pa tam kaka drobtina, če se energično potegne zanjo, kose imajo pa velesile v rokah, ki jih trdo drže. Wilsonove točke, pravičnost in podobno, je bilo diplomatom lanski sneg.

V tem smislu je delovala delegacija dotlej in v tem smislu je skušala tudi nova zasebna deputacija nekaj

doseči. Obe skupaj ste obiskali razne eksperte. Dobrih besed ni nikjer manjkalo, a saj veste, kaj je diplomacija. Kot izreden vspeh, vsaj na zunaj, se more beležiti dejstvo, da se je posrečilo dobiti pri predsedniku Wilsonu posebno avdijenco. Od te smo mnogo upali, tako za Goriško, kakor tudi za Koroško. Govorim samo za Koroško.

Omenil sem že, da so koroško vprašanje nekako Wilsonu prepustili v odločitev, ker je bila meseca januarja ameriška komisija na licu mesta. Wilson je odločil plebiscit, potegnil pa tudi, seveda, ne da bi koga nas vprašal, mejo, toraj že kot trajno določeno državno mejo od Pece do Labuda, tako je prišla mežiška dolina izven plebiscitne cone. Mi smo smatrali takrat tako določbo za nam škodljivo, ker smo ravno tu upali na znatno večino. Sedaj seveda vemo in vidimo, da bi se bili še bolj vrezali v naše meso.

Dne 4. maja popoldne je bila avdijenca. Poleg ljubljanske deputacije sva bila zraven še Dr. Ehrlich in jaz. Deputacijo je vodil g. konzul Švegel. Dr. Brejc je imel na Wilsona jako dober nagovor, ki ga je vidno ganil. O Goriški se je kar videlo, da tamkajšni Slovenci za nas niso le morituri, v zadnjih vzdihih, ampak že mortui, mrtvi. Glede Koroške smo poskusili dvoje: Prvo, preprečiti plebiscit. Toda Wilson nam je na ta poizkus odgovoril: "Imam poročilo od svoje tamkajšne komisije, ki pravi, da prebiva ondi mešano ljudstvo. Najboljša pot bo, da plebiscit odloči. Toraj gospodje, je nekam smehljaje dejal, iz te moke ne bo kruha."

Zdaj pa drugo, saj v prvem sami nismo imeli upanja. Mežiško dolino naj bi blagovolil priklopiti plebiscitnemu ozemlju. Povemo mu razloge. Videlo se je na obrazu, jaz sem ga natanjko opazoval, da so mu razlogi verjetni, naša zahteva utemelje-

na — nekaj ga je tlačilo — meni se zdi, da je duša govorila: Vse zahtevanje, je odločeno, to dobite, drugo je za Avstrijo . . . a jezik tega ni smel nam povedati, diplomacija je diplomacija . . . in nekako stiskajoče je rekel: "It may be" — "to bi se moglo zgoditi". A ni se zgodilo, prav ničesar ni bilo, no, ker je bilo že vse odločeno: Celovška kotlina — Avstriji! — Mežiška dolina Jugoslaviji in amen, konec vsega! V tem oziru nam je Wilson res dobro hotel, ker nam je rešil vsaj mežiško dolino, a ravno to je vsaj tehten razlog, ako ne dokaz, da je celovška kotlina kljub plebiscitu prisodil Avstriji, ker je pač vedel, kako se plebiscit "dela," saj ga bo delala laška pestunja in antantna komisija in ga je tudi regimentno "naredila" — pravim z vsem povdarkom: "naredila", ker glasovanje je bilo za uboge v duhu, ki so še verovali v pravičnost in poštenost.

V tistih dneh so jugoslovanske čete zasedle ne samo cono A, temveč tudi Celovec in večji del cone B. V Parizu smo o tem izvedeli poznano. Sprva so prihajale nasprotujoče si vesti, ker je antanta pripustila v javnost le to, kar ji je kazalo, vedeli smo pa takoj tudi, da je vse prepozno, in res so morali Jugoslovani zapustiti Celovec in cono B. Mislili smo sicer po zasedbi, (Le Temps) je prinesel vest šele 14. rožnika in še tedaj je rekel, da so "baje" zasedli Celovec), da bo mogoče ostati v Celovcu, a ni šlo. Antanta je bila vsemogočna, in le skrajno nepoučen človek bi mogel zahtevati, kakor so res nekateri zahtevali, da naj se Jugoslavija ali Srbija zahtevi upre. Še danes, po skoro treh letih, bi bil tak korak — samomor. Čas še ni prišel, a pride.

Glavne odločbe, vsaj glede Koroške, so v Parizu padle, bila je le borba za posameznosti. Pa so se posebno po nesrečnem izidu plebisci-

ta slišali glasovi: Zakaj ste sploh plebiscit pripustili? Odgovor je lahek in mora biti jasen vsakemu, ki premisli, da ni bilo v rokah naše delegacije odločati o plebiscitu, temveč je smatrala antanta to delo za izključno svoje delo, ker ona je premagala Avstrijo, ona odločevala mejo, dasi posebno s francoske strani nekako sporazumno z nami. Preloma z antanto Jugoslavija ni mogla in ni smela riskirati, ne na Koroškem, kakor ga pozneje ni na Goriškem, ne v Istri, ne na Reki, ne v Banatu, ne v Albaniji. "Naša slabost, ali nesposobna diplomacija," poroče kdo. Mogoče, pravim, a kolikor sem jaz videl, ni manjkalo volje, najboljše volje, niti ne na samo srbski strani, a razmere so pogostoma mončejše od najboljše volje.

Drugi so zopet povdarjali: Pet let, deset let bi bili zahtevali. Čemu ste se zadovoljili s tremi meseci po ratifikaciji miru? Pa tudi te določbe niso bile odvisne od nas, temveč so jih nam predpisali. Vsi pa smo bili mnenja, da bo za nas ugodno, ako se plebiscit izvrši čim preje, ker vse je bilo prepričanja, da bo ratifikacija izvršena že meseca junija l. 1919., a je bila šele leto pozneje, kar nam je navidezno na Koroškem škodovalo, ako je sploh moglo škodovati, ker po mojem, je bilo vse že odločeno in tudi 10 let nam bi ne bilo pomagalo, razne razmere in okolnosti glasovanja bi se bile izpremenile, ali kak preobrat bi se bil pojavil.

Omenil sem že, kako vlogo so nasproti Jugoslaviji igrali Lahi. Italija je rojena sovražnica Jugoslovancov, dokler sama ne spozna, ali bo morala spoznati, kje so njene naravne meje. Kar je za zdaj dosegla, je le trenutno, trajno tega ne bo mogla držati. Umevno je zato, da nam je s tega stališča skušala škoditi, nas oslabiti, nas kompromitirati, posebno potom tiska v zunanjem svetu. To delo nadaljuje in bo nadaljevala. Skušala in vedno bo skušala delati Jugoslaviji tudi notranje težkoče, dokler se nekega lepe-

ga dne pisker njenih mahinacij ne bo zvrnil in jo grozno opekel. Italija si je z vsem postopanjem ob nastopu, ob vojni in v poteku mirovne konference nakopala mnogo moraličnega zla in to zlo dobi zasluženo kazen, kakor jo je dobilo še vsako zlo. "It is better to be alone, than in a bad company," pravi pregovor.

Francozi so bili pri konferenci odločno na naši strani, a bili so pač vezani na druge zaveznike in sebičnosti tudi na njih strani ni manjkalo. Bili so nam pravi prijatelji in storili, kar so mogli.

Amerikanci naših teženj najmanj niso razumeli. Nemce poznajo, Slovane le po številu njim neljubilnih naseljencev. Skušali so biti nepristranski, a so jim drugi preveč nasuli ušesa. House, Wilsonova desna roka, je imel v predsobi karto Goriške in Istre. Vse je bilo — laško, le nekaj pičic je označevalo slovansko prebivalstvo! Ako so v začetku hoteli še pravično postopati, jim je zvitva evropska diplomacija, kmalu zmešala glave, da so vse drugače videli, kakor je. O Koroški n. pr. je znana komisija King in Miles izrekla sodbo, da je tam vse nemško, samo nekaj slovenskih kmetov je in tam, so menili, vendar ne smemo izročiti vse nemške inteligence! Kako je Evropa, zvitva in prekanjena od nekdanj, Amerikance naravnost pokvarila, temu je dokaz Wilson sam. Ko je še "amerikansko," rekel bi, pravično mislil, se je Italijanom posmehoval, da zahtevajo Trst, ker je tam toliko in toliko Lahov. Sodil je, da mora iti mesto z deželo in ne narobe. Menil je, da je tudi v New Yorku par stotisoč Italijanov, kako da ne zahtevajo za se tudi tega mesta! Pozneje, ko so mu nasuli ušesa, se je kazal začudenega, skoroda nevoljnega, ko je Jugoslavija zahtevala slovensko okolico z mestom vred za se, češ "kako se more predrzniti, da kaj takega zahteva?" To je bil sad laške diplomacije, pa je bil še nekdo zadaj. Wilsonu se je končno vse pristudilo in je odšel.

Malo se je pri nas pisalo in še manj govorilo o Angležih. Ne takim in ne dvomim, da imamo med Angleži nekaj prav pristrčnih prijateljev, ki so bili že pred vojno v širši javnosti za nas jako delavni in našim težnjam zelo naklonjeni, med njimi je znani Scotus Viator. A vzeti moramo Angleže kot narod, kot svetovno velesilo in v tem oziru pritrdim Bismarcku. Ta mož je bil kot politik resnično velik, "ein Saecularmensch," kakor ga Nemci radi imenujejo. Videl je skozi desko in gledal v bodočnost. Znan je njegov izrek, da pride nekoč do strahovite borbe med angleškim kitom in ruskim medvedom. V začetku svetovne vojske so Nemci mislili, da so oni ta kit in Bethmann-Hollweg je govoril o borbi med germanstvom in slovanstvom. A se je vrezal in Bismarck je dobro vedel, da so ta kit le Angleži. Zdi se mi, da Angleži to nekako naravno čutijo. Štrene, s katerimi bi radi povili in zavili ves svet, jim more zmešati le slovanstvo. Vsa njih politika je že od nekdanj merila na to, da kjer le morejo, spodrinejo Slovane in oslabijo slovansko moč. Da omenim samo nekatera dejstva. Čemu se jim je tako mudilo v Carigradu? Grozno so se opekli pri Dardanelah, a danes so v Carigradu. Zakaj? Da bi tja ne prišel oni, ki bo in mora enkrat priti tja — Slovan! Tu so vrata ogromnih slovanskih množic, ta je treba zapreti. Med mirovno konferenco se je ta njih tedenca kazala na vseh koncih in krajih, kjer je bilo le količkan slovanskega. Nočem govoriti o Šleziji, saj so z vso silo " naredili" tudi tam plebiscit in hoteli Poljake oškodovati. Poljski je konferenca dala okno na morje, Gdansko. A kdo sedi tam in ima prvo besedo? Kak Poljak? Ne! Anglež je tam in bo sedel tam, dokler Slovan ne bo ugriznil angleškega pajka, da bo zletel, kakor je dolg in širok. In glede Rusije? Dobro se še spominjam naš doživljanj iz leta 1906. Vozil sem se v Port Sajda v Trst. Na ladijo pride neki Anglež iz Bombaja, ki je

za silo govoril tudi francosko. Pristopi in me vpraša, če poznam neke ladje, ki so bile blizu pomola zasidrane. Bili so to ostanki razbite ruske mornarice iz rusko-japonske vojske. Govorica nanese na dotično vojsko in Anglež me vpraša, ali vem, kdo da je pravzaprav zmagal? "Pač Japonci!", pravim. "Kaj še? Verjemite mi," mi pravi, "da je za vsakim japonskim vojakom in mornarjem stal — Anglež!" — Tedaj se mi je taka trditev zdela neverjetna, danes verjamem. Carigrad sem že omenil. Poglejte Rusijo! Kaj je Anglež delal v notranjih homatijah, ne vem, a sumim, da je podiral, kjer je le mogel in prav nič zidal. A v politiki! V Arhangeljsku je nastala republika, gotovo ruska? Ne — angleška, samo da so jo Rusi kmalu pognali med ledene gore. Čegavo delo je Finlandija, Estonija, Kurlandija, Litvinska in ne vem še kakšni kurnjiki tam ob vzhodnem

morju? Komu se je tako mudilo te petelinčke pripoznati? To je vse angleško delo, ker so hoteli Rusijo popolnoma odriniti od morja. O Srbiji ne govorim, omenim pa samo, da so v spopadu z Albanijo Angleži takoj nastopili (l. 1912.) Kaj so prej glede Drača storili, o tem ve ves svet. A značilno za Angleže je postopanje proti Bulgariji. Ako je antanta, oziroma Anglež, ki skoroda edini pride v poštev, tako postopala proti Rusiji, ki je bila vendar zaveznica in nosila skozi leta najhujše breme vojske, potem takem največ pripomogla k končni zmagi, in ako se je ta zmagovita antanta prav malo ozirala na zaveznico Srbijo, da ji je kot sad zmage prisodila edino selo Strumica ob bolgarski meji, potem si moremo misliti, kakšno razpoloženje je vladalo nasproti nesrečni in premagani Bulgariji. Kakor rečeno, so Srbijo, ki je s svojo bitko pri Bitolju septembra 1. 1918. morda odločila

zmago, prav "mačehovsko" obdarili z enim selom, a mačje Grke, ki so Srbijo pustili na cedilu in delali imenitne profite brez žrtev krvi in denarja, te so Angleži bogato obdarili s Tracijo, ki so jo vzeli nesrečnim Bulgarom, ker Bulgarija je in bo slovanska država in to je treba odriniti od sredozemskega morja, Grki pa so Grki in sovražniki slovanstvu, zato dobijo morda še Carigrad, ako bo kazalo, samo da Slovana odškodujejo. Kakor kažejo najnovejši dogodki se je Anglež z Grki pošteno urezal. Morda se motim, vendar se meni zdi, da se je Anglež s početka prav resno mislil vsesti v Trst, pa ni kazalo. V angleškem interesu je pa, da tam sedi Lah, ker Italija je od Angležev odvisna in jo bodo nekoč. potrebovali proti Francoski. Ves napor pridobiti Trst ali vsaj Goriško za Jugoslavijo, je bil bob ob steno, ker Anglež mora slovanstvo oslabiti.

Pod plaščem Majniške Kraljice.

Tvoj nedeljski tovariš.

Piše Rev. J. C. Smoley.

ŠESTA NEDELJA PO VELIKI- NOČI.

Pa tudi vi bote pričevali.
Jan. 15, 27.

Kristus Gospod je rekel svojim učencem, ko se je od njih poslavljaj pri zadnji večerji: "Ko pa bo prišel Tolažnik, katerega vam bom jaz poslal od Očeta, Duha resnice, ki izhaja od Očeta, bo on pričeval o meni." In je dostavil: "Pa tudi vi boste pričevali."

In res so apostoli pričali o Gospodu. Razšli so se po širnem svetu in oznanjali Kristusa vsem narodom: "Mi oznanjamo Kristusa Križanega," je napisal apostol Pavel v svojem listu na Koričane (I., 1, 23). Sv. Peter, poglavar cerkve, je pridigoval v Cezareji in rekel: "Ukazal nam je (Jezus) pridigati ljudem in pričati, da je on, ki je postavljen od Boga, sodnik živih in mrtvih" (Dej. ap. 10, 42). Sv. Janez, ljubljeneč Gospodov piše: "Kar smo slišali, kar smo videli, o tem vam pričamo in to vam oznanjujemo" (I. 1, 1—2).

Apostoli so torej pričevali o Kristusu, kakor jim je ukazal.

Toda ta Gospodov ukaz ni veljal samo apostolom, ta ukaz velja tudi nam: "Pa tudi vi boste pričevali."

Posebno v našem času je potrebno, da pričujemo o Kristusu, ko se vse dviga in bojuje proti njemu! Tudi jaz hočem danes o tem pričevanju premišljevati z vami, in sicer: 1. kdo mora pričevati in 2. kako naj pričuje.

Kdo mora pričevati o Kristusu?

Odgovor je: Mi vsi!

V prvi vrsti smo mi duhovni, katerim je dan ta ukaz. Ukaz Gospodov: "Učite vse narode, učite jih spolnovati vse, kar sem vam ukazal," veljajo tudi nam. Zato pa oznanjamo Kristusa, zato o Kristusu pridigujemo, zato vas k Kristusu vodimo. To je naš poklic, in tako pričujemo mi o Kristusu.

In ravno zato, ker pričujemo o Kristusu, obračajo se sovražniki proti nam, odtod njihovo sovraštvo proti nam! Kar je Gospod napovedal apostolom: "Iz shodnic vas bodo izobčevali; pride ura, da bo vsak, ki vas umori, menil, da Bogu službo stori," se bo kmalu godilo i pri nas.

Koliko duhovnov je bilo ravno minulo dve leti (1921.—1922.) pri nas v Zd. Državah umorjenih! O grozovitostih v Rusiji in drugod minula leta niti ne govorim. Ko bi ti sovražniki Kristusovi mogli, izgnali bi vse duhovne iz sveta. "In to vam bodo delali, ker ne poznajo ne Očeta, ne mene." Ne poznajo Boga, ne poznajo Kristusa.

Toda to preganjanje nas ne sme strašiti. Gospod sam nam je napovedal. "To sem vam povedal, da se spomnite tega, kadar pride ura, da sem vam jaz to rekel." Naj se zgodi, kar se hoče, duhovni moramo biti in bomo vedno na straži, vedno bomo učili, opominjali, svarili, vedno pričevali o Kristusu.

Razun nas duhovnov morate pričati o Kristusu vsi verniki. Kristus Gospod je določno rekel: "Kdor bo mene spoznal pred ljudmi, tega bom tudi jaz spoznal pred svojim Očetom, ki je v nebesih; kdor bo pa mene ztjalil pred ljudmi, tega bom

tudi jaz zatajil pred svojim Očetom" (Mat. 10, 32—33).

Najprej morajo pričevati o Kristusu predstojniki. "Tako naj sveti vaša luč pred ljudmi, da vidijo vaša dobra dela in častijo vašega Očeta, ki je v nebesih" (Mat. 5, 16.) Na predstojnike gleda vsak, po njihovem zgledu se ravna vsak. Zgled za to ima sv. Pismo. V mestu Cezareji je živel stotnik Kornelij, pogan. Vsled pridige sv. Petra je postal kristjan, njegovemu zgledu so sledili drugi. Cesar Konstantin se je dal krstiti. In glejte, križ, ki je bil do te dobe znamenje sramote in zaničevanja, je postal častno znamenje, zasvetil se je po celi državi in stolpih, na praporih.

Pričajo naj nadalje o Kristusu stariši v svojih družinah. Kakoršni stariši, taki otroci. Oče in mati naj spoznavata Kristusa vpričo svojih otrok; naj kažeta svojo vero v svojem govoru, kažeta naj jo s tem, da skupno molijo, da hodita v cerkev, da gresta večkrat k zakramentom. Kako krasno pričevanje starišev vpričo otrok! In kak blagoslov bo prineslo družini!

Oče je tožil župniku, da ima jako neporednega, nepokornega otroka. "Kregam ga, zmerjam ga, jesti mu ne dam, zapiram ga, a vse nič ne pomaga." — "Drugih sredstev niste poskusili?" je vprašal župnik. "Da, tudi šiba je pela." — "Ali kedaj molite skupno z otrokom?" vprašal je duhoven. — "Tega pa nikoli," rekel je oče. Spogledala sta se in razumela.

Kako važno pri vzgoji otrok, kako ravnajo stariši glede vere! Otroci, katerega so vzgojili pobožni

stariši, se bo težko zgubil in pogubil. Če tudi tekom življenja za kratek čas odpade, vera starišev se mu bo svoječasnno vrnila v dušo, pričevanje starišev o Kristusu se bo zopet pojavilo in mu prineslo morda zadnjo, edino rešitev.

Pričuje naj nadalje o Kristusu vsak vernik sploh. Kako krasna naloga! I ti, prijatelj moj, lahko oznanjaš Kristusa Gospoda, bodi si, kdor hočeš, bogat ali revež, učen ali neučen, visok ali nizek, s svojim zgledom kaži in pridigaj, da veruješ v Jezusa Kristusa in tako boš spolnjeval njegov ukaz: “I vi boste pričevali o meni!”

Ne dajte se od tega ostrašiti! Naj vas svet zaničuje, naj vas brezverci sramote, ne dajte se odvrniti! Mi smo Kristusovi vojaki. Prapor Kristusove vere je bil izroččen pri sv. krstu v naše roke, branimo ta prapor do našega poslednjega zdihljanja, branimo ga z vso možatostjo!

2. In drugo vprašanje: Kako pričujmo o Kristusu?

Odgovor je jako preprost: z ustmi in z dejanjem.

Z ustmi. “S srcem se namreč veruje za opravičenje, z ustmi se pa ozpознаva za zveličanje,” pravi apostol Pavel v listu do Rimljanov (10, 10). Ko je Kristus šel v slavnostnem sprevedu v Jeruzalem, so go množice javno spoznavale in ga slavile: “Hozana Sinu Davidovem, blagoslovljen, ki prihaja v imenu Gospodovem!” Farizeji so se pohujševali nad tem in zahtevali, da naj Kristus množicam ukaže, da bi molčale; toda Kristus jim je odgovoril: “Povem vam, če bi ti molčali, bi kameni vpili!” (Luk. 19, 37-40.)

Kako žalostno, kako sramotno, če se kristjan svoje vere v javnosti sramuje in jo zakrivi. “Kdor bo zatajil mene pred ljudmi, tega bom tudi jaz zatajil pred Očetom, ki je v nebesih.” Sramotno, žalostno in pogubno!

Pričajte o Kristusu nadalje z dejanji. Kristus noče samo besed, on hoče tudi dejanj. Ne zadošča samo rekati: “Gospod, Gospod!”, treba tudi z zgledom, z vedenjem,

s svojim življenjem kazati, da imamo vero v Kristusa v svojem srcu. Milost božja je sicer velika, toča treba našega pričevanja, našega zgleda bližnjemu, da zapusti grešno pot in se vrne na pot zveličanja.

Zato imejte Gospodov opomin “I vi boste pričevali o meni!” vedno pred očmi in v mislih. Ne pozabite dolžnosti, ki jo ta opomin obsega, vršite jo vestno, neustrašeno, možato, posebno pred sovražniki sv. vere, in Bog bo tudi vam pričevanje poplačal. Amen.

—o—

BINKOŠTNA NEDELJA.

“Veni Sancte Spiritus, et emitte lucis Tuae radium!”
Priđi sveti Duh in nam pošljij žarek svoje luči!

Solnce je stalo že visoko na nebu in pripekalo na množice, ki so v ogromnem številu prihitele na judovski praznik v Jeruzalem. Pogovarjali so se med seboj, pripovedovali si razne dogodke in se brezskrbno zabavali. Naenkrat pa so čuli nek čuden, od daleč prihajajoči vihar, ki je pihal proti hiši, v kateri so apostoli polni hrepenenja pričakovali, da se spolnijo besede, ki jim jih je govoril njihov Učenik, predno je šel v nebesa. In dočakali so, da se je ta obljuba izpolnila. Kakor blisk so se pokazali nad njihovimi glavami ognjeni jeziki — in v tem trenutku so bili napolnjeni s sv. Duhom. Tako nam pripoveduje današnji list. — — —

Na božič stopa Sin božji o polnoči na zemljo, v to solzno dolino, ko je vzel človeško naravo na se.

Na veliko noč vstaja od mrtvih, ko je dokončal delo odrešenja, ob prvem dnevnem svitanju.

Na binkošti je kronal delo odrešenja, s tem da je poslal obljubljenega sv. Duha ob belem dnevu.

Prijatelji moji, s poslanjem sv. Duha spremenilo se je temno, mračno človeško življenje v beli dan.

Apostoli so se podali v širni svet, od sv. Duha razsvitljeni so oznanja-

li množicam evangelij o Sinu božjem, o Odrešeniku, položili temeljni kamen za poslušajočo cerkev, katero vlada učeča cerkev, kraljestvo resnice in luči, katerega nevidna glava je Kristus sam.

In od teh dob so minula stoletja in stoletja, cerkev pa ni izginila, ta Kristusova cerkev se je ojačila, sezidana na Petrovi skali, zalivana z milostmi sv. Duha.

Umrli so apostoli, toda moč in sila sv. Duha je ostala pri njihovih naslednikih. Ta milost se podeljuje vsem vernikom, ki so dobre volje.

Prijatelji, tudi vi ste se danes zbrali na tem sv. mestu, da bi praznovali spomin prihoda sv. Duha na judovske binkošti.

O, spominjajte se danes, kako čudežno je deloval sv. Duh v apostolih, kako jih je razsvitljeval, poučeval, da jih ni mogla premagati nobena svetna učenost, kako je apostole — — boječe — — potrjeval, da se niso bali nikakega preganjanja in muk.

In te čudežne učinke prinaša sv. Duh še dandanes na poslušajočo cerkev — — na vse vernike.

On nam vsem pošilja žarek svoje svetlobe!

Žarek svetlobe! En sam žarek se ukrade skozi okence v tvojo sobico. In vendar je žarek, dasi sam zložen iz sedmerih barev, ki bleste v vsej krasoti na nebu v mavrici. Tako oblažuje pa tudi milost sv. Duha, ki potrjuje, razsvetljuje, posvečuje s sedmerim žarkom človeštvo in mu podeljuje svoje darove: dar razuma, dar modrosti, dar sveta, dar moči, dar učenosti, dar pobožnosti in dar strahu božjega.

In kdo naj prosi, in za katerega teh darov naj vsakdo izmed nas prosi danes sv. Duha, o tem bomo premišljevali.

—o—

1. Vidim tu pred oltarjem, dragi stariši, vaše otroke. Tem otrokom veljajo v prvi vrsti moje besede. Sklenite, otročiči, svoje ročice, in molite, prosite! Sv. Duh tudi še sedaj razdeljuje svoje darove. Prosite danes, otročiči, sv. Duha za dar,

katerega vi najbolj potrebujete, **prosite za dar razuma!**

Gotovo želite, dragi stariši, svojim otrokom dar razuma. Otroška duša je podobna belemu, nepopisanemu listu, na katerega se bo tako mnogo napisalo. In ta ubogi otrok, ta neveden otrok ima vstopiti med svet, v življenje. Vprašaj otročiča, odkod prihaja? Ne ve odgovora. Vprašaj ga, kam gre? Ne ve odgovora. Koliko stvari se mora učiti otrok v svojih mladih letih, koliko potrebnih in koristnih vednosti si pridobiti, da bo mogel sam iti skozi to življenje, ko bo njegove stariše, dobre svetovalce, že pokrivala črna zemlja. Toda otrok ne potrebuje daru razuma samo za potovanje skozi to življenje, on ga potrebuje še veliko bolj za potovanje v nebesa, v večno blaženost.

Po teh otrocih stega nebeški Zveličar svoje roke in kliče: "Pustite male k meni priti in ne branite jim!" O, da bi se važni nauki sv. vere: o Bogu, o cilju človeka, o krščanskih čednostih in nramnosti zgodaj vcepili v otroško dušo, da bi to drevo sv. vere poglalo globoke, močne korenine, da bi se mogel v poznejšem življenju ustavljati viharjem skušnjav.

Da, otročiči moji, prosite sv. Duha za dar razuma, da boste spoznali jasno, kaj potrebujete za življenje na tem svetu in kaj za ono onkraj groba. S svojimi otroci prosite pa tudi vi, očetje in matere, za dar, katerega jim z nobenim denarjem kupiti ne morete, prosite za dar, katerega jim more edino le sv. Duh podeliti.

2. Vidim tu v vaši sredi, prijatelji moji, krščanske **mladeniče**. Za kateri dar naj prosijo ti?

Ko je mladi kralj Salomon po očetovi smrti zasedel prestol, da bi vladal izraelsko ljudstvo, ni prosil Boga za dolgo življenje, ne za bogastvo, ne za pokončanje svojih sovražnikov, ampak prosil je za **dar modrosti**.

In za ta dar, krščanski mladeniči, prosite tudi vi. Starejši ljudje zado- bili so si svojo modrost iz obilnih

skušenj, ki so bile morda mnogo- krat jako britke, mlad človek nima nikakih skušenj. Brezskrbno gleda in zre v svet, ki se mu zdi tako krasen, ves poln rož; smrt, teman grob mu ne prideta na misel; svetno veselje in razkošje je tako vabljivo. Zapeljivi svet premami s svojim zapeljivim glasom njegovo uho. Da, mladost je najnevarnejša doba človeškega življenja; marsikak mladenič poginja predčasno telesno in duševno, pogine na veke, če se ga prej ne usmili božje usmiljenje. In kako žalosten, kako bridek je pogled na mladeniča, ki nima vere, ki nima nramnosti; angeli božji bi se zjokali nad njim, ko bi se mogli.

Zato, moji mladi prijatelji, prosite danes goreče sv. Duha za dar modrosti, katerega v teh nevarnih letih tako zelo potrebujete, da bi spoznali, da ni vse zlato, kar se sveti, da boste spoznali, da so te čarobne svetne radosti podobne sodomskim jabolkom, lepa, krasna na oko, a znotraj polna gnilobe.

Posvetite vaša mlada leta službi božji!

Mladost, Bogu posvečena, bo Bogu prijetna daritev, ker je to prva daritev življenja, in Bog se bo ozrl nanjo, kakor se je ozrl na Abelnovo daritev.

3. In kateri dar naj prisodim vam, **krščanska dekleta**, vprašate me ve s pobožnim srcem. Molite za **dar strahu božjega**.

Veste, katera je najkrasnejša čednost krščanskega dekleta? "Goljufiva je prijetnost in prazna je lepota: ženo, katera se boji Gospoda, to pohvalijo" (Preg. 31), pravi sv. pismo. Kako se brigaš za lišp in obleko! Toda najlepša obleka za krščansko dekle je čisto srce, je pobožna deviška duša. Čistost je ona krepost, ki krasi krščansko dekle. In kako občutljiva je ta čednost! Najmanjši dih na zrcalo in zrcalo je potno, najmanjši nečisti greh omadežuje nedolžno dušo dekleta. Rekel sem zgoraj, kako bridek je pogled na razuzdanega mladeniča; še veliko bridkejši pa je pogled na razuzdano dekle. Komu je podobno

srce dekleta, ki se je udalo grehu? Opustošeni cerkvi! V razsulu leže oltarji, leže podobe svetnikov, polomljeni so svečniki in sveče, zvonovi razpokani, razbiti na kose. Tako je srce dekleta — — grešnice.

Prosite danes goreče in pobožno sv. Duha, da vam podeli dar strahu božjega. Vsaj gre za vašo najlepšo krasoto, in strah božji je vir vseh ostalih krepstij.

4. in 5. Sedaj pridete pa na vrsto vi, **očetje krščanskih družin**.

Za kateri dar boste pa vi prosili sv. Duha?

V globokem spoštovanju klanjam svojo sivo glavo pred poštenim, krščanskim očetom. Na njegovem čelu se svetijo kaplje potu. Težko, naporno delo ga je izmučilo. Z žulji so posejane tvoje roke krščanski oče, od solnca je ožgano tvoje obličje. Delaš in se trudiš, da bi pridelal kruha za tvoje ljubljence. Kdo je razoral brazde na tvojem obrazu? Bile so to očetovske skrbi, ki ti niso dale pokoja, bila je to mila skrbnost, ki je pobelila tvoje lase. Na tvojih ramah, krščanski oče, počiva glavna teža družinskih skrbi!

Da, v globokem spoštovanju klanjam svojo glavo pred častljivim očetom krščanske družine. On ni samo oče družine. On je tudi duhoven v svojem družinskem krogu. On ima skrbeti za to, da se bodo ti, ki so mu izročeni, bali Boga, da bodo pobožni in verni. On je odgovoren za njihove neumrjoče duše. Velika odgovornost, ker je odgovoren za njihovo časno in večno srečo. "Daj račun od svojega gospodarstva; tebi sem izročil otroke, tebi sem izročil služabnike. Oko za oko, zob za zob, dušo za dušo," bo enkrat rekel Gospod.

In ker je vaš stan, krščanski oče, tako težak, tako odgovoren prosite danes goreče sv. Duha takoj za **dva darova: za dar sveta in dar učenosti**.

Za dar sveta, da boste v dvomljivih stvareh vedno prav odločili, kaj ti ti, oče, imaš odločevati kot glava družine. Prosite sv. Duha za dar učenosti, ne za pozemsko, svetno

učenost, ker ta človeka samo napihuje, prosite ga za božjo učenost, ki naj vas uči, kako voditi domače življenje v časno srečo in zveličanje vaših duš.

In, drage mi **krščanske matere**, ali sem na vas pozabil? Ne, prijateljice moje! Če sem imenoval očeta duhovna v družinskem krogu, moram reči, da zavzema v njem mati mesto angela.

Da, dobra mati je angelj v družini. Dobra, skrbna mati skrbi za vse, se trudi za vse, dela za vse, trpi za vse, ki so njeni, njeno oko čuje od ranega jutra pa do poznega večera; i v pozni noči, ko okoli nje že vse mirno počiva, bdi pogosto njeno oko. Vsak njen pogled je opomin. Mati — — angelj domačega kroga! Česar oče pogosto z vsem svojim trudom in naporom doseči ne more, to izprosi od Boga mati s svojimi molitvami, s svojimi solzami.

In kakšno hvaležnost pa ima mati pogosto za ves ta svoj trud? Mož se trudi, vse kar stori, se vidi, svet ga hvali, občuduje. Mati deluje med štirimi stenami, nikdo ne vidi njene truda, in pogosto je njeno edino plačilo dobra, mirna vest, ljubezen teh, za katere se trudi, ljubezen Boga. Dobra mati tudi po čem drugim ne hrepeni.

In ker je tvoje delo, tvoj poklic, krščanska mati, tako težak, prosi danes sv. Duha, naj ti podeli **dar moči**, da bi ne opešala, da bi mogla verno in zvesto vršiti svojo nalogo!

7. Ostaja mi še **dar pobožnosti**. Koga naj obdarujem z njim?

Koga pač, kakor vas **krščanski starčki in starke**. Vaš hrbet se je pod težo življenja skrivil, leta so pobelila vaše lase. Konec srečen, pa bo vse srečno. Bližate se k cilju svojega življenja; vaš dan se že nagiba, pričelo se je mračiti. Hladen grob že meče senco na vaše nagubančne obraze. Ne bo več dolgo, in sta-

li boste pred svojim Sodnikom. Odvrzite od sebe vse misli na ta svet, edino le Bogu posvetite svoje zadnje dni. Njega ljubite, v Njem iščite svoj pokoj, katerega vam svet dati ne more. Prosite sv. Duha za dar pobožnosti, da bi po ničemur ne hrepeneli bolj, kakor po tem, o čemur pravi sv. Avgustin: "Nemirno je moje srce, dokler ne počiva v tebi, o Bog!" Daj Bog, da boste mogli ob koncu svojega življenja s starčkom Simeonom reči: "Zdaj odpustiš svojega hlapca, Gospod, po svoji besedi v miru; ker so videle moje oči tvoje zveličanje." (Luk. 2, 29.)

Vas vse, prijatelji moji, sem danes obdaroval — — — za kaj naj prosim sv. Duha za se?

Molil bom danes z vami, da bi mi vsemogočni Bog v svoji dobrotljivosti podelil obilneje svoje milosti, da bi mogel toliko vestneje vršiti svoj poklic in svoje dolžnosti v moje in vaše zveličanje. Amen.

Konrad Bolanden:

 Šentjernejska noč.

Zgodovinski roman.

Prosto preložil:

Rev. J. C. Smoley.

Mej tem so napravili iz svetniških soh in podob velikansko gromado podtaknili pa lahko vnetljivo hraščo. Pripeljali so vjetnike, da bi poslušali nauke in pouke Jeremije, ki jih je hotel spreobrniti. Sedel je na razbiti sohi z nogami križema in jim govoril. Položil je na nje svoj meč, kakor da bi hotel groziti z njim, če bi ne marali za njegove nauke. Molče je opazoval dalj časa svoje žrtve, nevedoč, kako naj prične svoj nagovor.

Najbolj podivjani izmed Hugenovov so stali okoli vjetnikov v tihem molku; iz kleti pa je bilo slišati div-

je vpitje, ker pitja ni bilo ne konca ne kraja.

"Tu vidite gromado in brez dvoma veste, kaj pomenja," pričel je končno Makabejec. "Plamen bo požrl malike in njihove služabnike. K tem, ki so v svetiščih malikov rimskega Babilona uganjali malikovalstva, spadate tudi vi. Zato vas bo še to uro požrl plamen, če ne boste poslušali glasu predikanta Jeremije Makabejca, ki vam govori v imenu živega Boga. Da, — — mi smo prijeli za plug in se ne bomo ozrli okoli sebe, dokler ne dokončamo dela, v katero nas je Bog določil, do-

ločil nas poklicane in izvoljence od večnosti za zveličanje. V čem pa obstoji to velikansko delo? V ukazu, da očistimo deželo z ognjem in mečem papistovskega smradu, da očistimo deželo prokletstva malikovanja, da jo očistimo vseh grdov sinov Amalekovih. Kajti tako govori Gospod: "Proklet bodi, kdor napravi izrezljano podobo, delo umetniških rok, ki je grdobija pred Bogom!" — — Zato morajo umreti vsi malikovalci, — — umreti vsi od Jehovinega meča, ker tako ukazuje Jehova: "Pomorite vse malikovalce, ki so moškega spola, tudi otroke; po-

davite vse žene, obdržite si pa vsa lepa dekleta, ki so device!" In tako ravnamo mi, — — mi, ki smo poklicani, da dokončamo delo očiščenja. Jehova nam je dal meč v roko, da pomorimo vse Kanaance in malikovalce. Razun meča dal nam je tudi ogenj, da požgemo svetišča malikov in samostane. Tudi vi ste zapadli meču in ognju. Roka Gospodova je stegnjena proti vam, ker begate za tujimi maliki. — — Poslušajte torej moj glas; odpovejte se rimskemu Baalu in spreobrnite se k luči, katero je prižgal Bog po svojem preroku Kalvinu, — — pa boste živeli."

Obmolnil je; bil je prepričan, da bo zagrožena smrt na gromadi prestrašila papiste in da se bodo takoj poprijeli kalvinizma. Pa se je zmotil. Papisti so ostali tihi in zakrknjeni. Menihi so utrujeni sklonili glave na prsa. Videti je bilo, da molijo, da niso slišali Jeremijeve pridige. Jeremiju se je celo zdelo, da vidi na obrazu barona Montluca porogljiv smeh. To je sanjača še bolj pogrelo.

"No, vi mutasti papistovski psi, kaj pa pravite vi?" zavpil je jezno. "Ušesa imate, četudi ne več vsi, — — pa ne slišite; oči imate, — — pa ne vidite, ker ste slepi, glubi hlodi, zakrknjeni pogani in Amalečani. Govorite, — — odgovorite! Ali naj takoj izvršimo ukaz Gospodov, ki pravi: 'Kdor daruje tujim bogovom in si napravi izrezljane podobe, ta naj se umori?' — — Vi si lahko volite, — — takojšnja izpreobrnitev ali pa smrt na gromadi."

Opat je pogledal na divjaka, zbral je svoje poslednje sile, da odgovori na krivično obtožbo.

"Prijatelj moj," pričel je brez strahu in mirno opat, "po krivici nas dolžiš malikovanja. Mi smo kristjani, ki molimo enega samega, edinega Boga, ne pa podob iz umetniških rok."

"Kaj, — — kako, — — ali te ni sram, da tako predrzno lažeš, stara mrcina?" prekinil ga je Jeremija. "Ne dviga se li tam-le cela gora izrezljanih podob? Ni li jasno ko be-

li dan, da prestopate Gospodovo zapoved, ki se glasi: 'Ne smeš si napraviti nikake izrezljane podobe?'"

"Stoji pa še nekaj drugih besed pri tej zapovedi, prijatelj, in te odločujejo," odvrnil je opat. "Besede sv. Pisma se ne smejo potvarjati."

"Poglejte si starega lopova, ki me obdolžuje, da potvarjam sv. Pismo!" zavpil je jezno predikant.

Okolo stoječi Hugeni so pričeli godrnjati in srdito gledati na silvolasega opata.

"Brez dvoma si dotično mesto sv. Pisma popačil, — — bržkone iz nevednosti," odvrnil je dominikanec. "Tako-le namreč se glasi dotično mesto pri Mojzesu: 'Ne naredi si izrezane podobe, da bi jo molil.' Greh, prestopek torej ne obstoji v tem, da si kedo naredi izrezane podobe, marveč v tem, da jih moli. Mi katoličani pa podob ne molimo, marveč smatramo malikovanje kot pogansko neumnost in težek greh."

"Kako hočeš ti meni kaj takega natveziti?" kričal je Makabejec. "Meni, ki sem videl že tisočkrat klečati papiste pred podobami."

"Klečanje pred podobami ne pomenja, da jih molimo, mi samo častimo in na pomoč kličemo svetnike, katere te podobe predstavljajo," odgovoril je opat. "Niti božjih podob ne molimo, ampak Boga samega."

Zaničljivo se je smejal predikat. Ugovori opatovi so še bolj podkurlili itak splošno znano prepirljivost predikantov.

"Mene hočeš s takimi zvijačami preslepiti?" je zavpil. "Povej nam, — — čemu pa so potem potrebne podobe, če so tako nedolžne in tako brezpomembne?"

"Imajo svoj pomen," odgovoril je starček. "Podoba Križanega nas spominja na njegovo britko trpljenje, na visoko ceno, s katero smo bili odkupljeni iz sužnosti hudobnega duha. V naših cerkvah in hišah je križ resen opominjevalec, da hodimo po potih božjih zapovedi; križ nas tolaži v trpljenju in navdaja z zaupanjem v srečno večnost; kajti ako s Kristusom trpimo, pravi apo-

stol, bomo tudi s Kristusom poveličani. Podobe svetnikov imajo pa podoben namen. Spominjajo nas krasnih kreposti služabnikov božjih in nas vzpodbujajo, da bi jih posnemali."

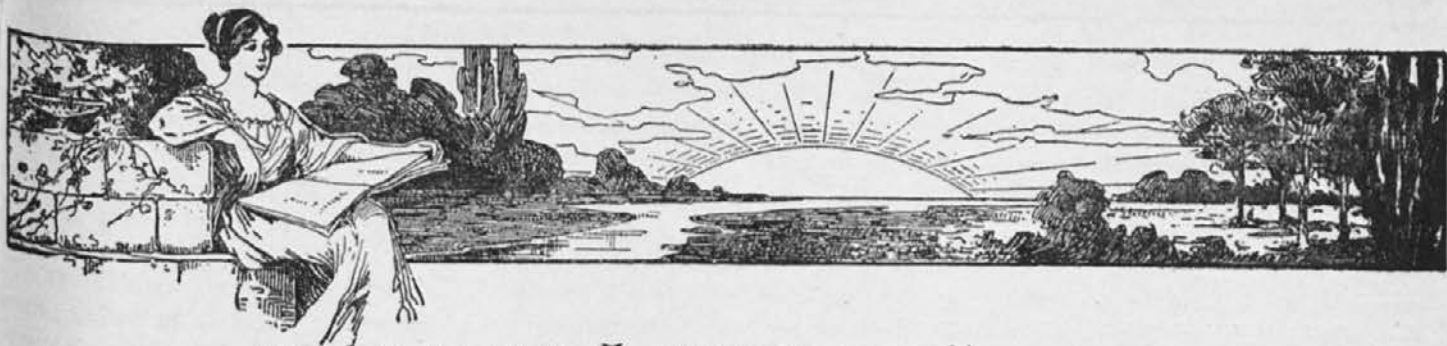
"Kaj blebetaš tu o svetnikih, stari norec?" zmerjal je predikant. "Ni nikakih svetnikov, svetnikov namreč, ki so zaslužili svetost s svojimi deli! Pač pa so svetniki, ki so za zveličanje že od večnosti določeni, in taki svetniki smo mi, — — mi smo od večnosti sem za nebesa določeni. To je ravno glavna stvar vašega papistovskega praznoverja, da mislite, da si človek lahko zasluži nebesa z dobrimi deli. Čemu je pa umrl Kristus, ako dobra dela človeka zveličajo?"

"Kristus, Gospod, je bil seveda spravna daritev za grehe celega sveta," odvrnil je starček.

"No, torej, čemu potem vaša svetost radi dobrih del?" prekinil ga je prepirljivo predikant. "Ne izgleda li to ravno tako, kakor bi Kristusova kri in njegove zasluge ne zadoščale? Kakor da bi morala še le vaša dobra dela dopolniti odrešenje!"

"Ne tako, prijatelj! Poslušaj me mirno! — — Za grehe celega sveta je Kristus zadostil, — — neskončne so njegove zasluge, — — popolno je delo njegovega odrešenja. Toda od svobodne volje posameznega človeka je odvisno, da porabi Kristusove zasluge, njegove milosti in nauke. Vera sama ne zadošča. 'Vera brez del je mrtva,' uči apostol Jakob. In Kristus Gospod nas sam opominja: 'Ne vsak, ki mi pravi: Gospod, Gospod! pojde v nebeško kraljestvo, ampak ta, ki stori voljo mojega Očeta, ki je v nebesih, ta pojde v nebeško kraljestvo.'"

"To ni res, — — to je izmišljeno in laž!" vpil je jezno Makabejec. Zopet ena papistovskih zvijač, katere ste vtihotapili v sv. Pismo. Oslili in zakrknjeni pogani ste! Poslušajte mene, Jeremijo Makabejca, ki je sedel ob nogah Kalvinovih, izvoljenega orožja Gospodovega! Pazite in poslušajte me, ker duh resnice govori iz mene!"

GLASNIK ŽENSKIH DRUŠTEV. ❀

H. B.

Kajne, ste morale precej dolgo čakati? Tistim, ki ste radi tega nejevoljne, bodi povedano, da sem jaz moral še delj, predno sem vas pokonci spravil. Če je meni moralo biti prav na vašo "gnado" čakati, mora biti tudi vam. Sicer se pa zdaj polagoma začinja čas "b... jeze." Za sneg bo že prepozno, za točo prezgodaj, vmes je pa doba... no, nočem še enkrat ponavljati, da se ta... jeza v točo ne spremeni. Sicer zaenkrat nimam še prevelikega strahu, da bi znala kaka nevihta nad me prihrumeti, ker sem se zadnjič ženskam precej v srce vsedel, ko sem dejal, da prav za prav ni bila ženska tista, ki nas je spravila na boben, ampak moški. Od par strani sem dobil pisma, v katerih se mi zagotavlja, da sem pri ženskah zopet v "gnadi," ker sem jih tako imenitno oborožil proti možem. Ena mi je pisala, da je dotično mesto takoj prvi večer svoji "slabši" polovici "naprej brala" in jo, kakor upa, enkrat za vselej razorožila. Seve, preveč zopet ne smem zaupati na žensko "gnado", ker to človek še prej in lažje za pravi, kot pravo.

Zadnjič sem menda na Evelethu ostal in klepetal, da bi bil kmalu vlak zamudil, kakor takrat, ko sem bil z Eveletha na Ely namenjen, pa mi je ravno pred nosom v uho zatrobil in mi "fige" pokazal, jaz pa njemu kajpada. Če se ni on bolj kešal, kot jaz, gotovo ni bilo nobene zamere. Saj moj tovariš, ki ga je še za rep ujel, je tretji dan žalosten priznal, da je cel dan lovil, namreč ribe, pa nič ujel. Ker se je tedaj na

Evelethu nit odtrgala, jo hočem tam tudi zvezati in naprej prestiti.

Neka članica Maternega društva mi najprej malo pokadi radi letošnjih stenskih koledarjev Ave Marije. Pravi, da ne žanjem zastoj hvale radi njih, da ga je njen mož sam z veseljem ogledoval in obesil na pristojno mesto. Mora že res biti, da so bili lepi, ker se ta sodba v nešteto pismih ponavlja. Tudi mene veseli, da so bili naročniki zadovoljni z njimi. Hvala za to pa ne gre meni, ker jaz imam tako malo zaslug pri tem, kakor Judež Iškarijot pri našem odrešenju. To ima vse upravištvo v rokah. Ono presodi koliko je kasa močna, in kak nameček bi se naročnikom lahko dal. Jaz imam le za to skrbeti, da je list poln, denar drugi pobero. Taki-le uredniki, kakor sem jaz, smo čisto podobni pesnikom, o katerih naš Prešeren poje: Pevcu vedno sreča laže, on živi umrje brez dnarja.

Nadalje pa pravi: "Naj še jaz izrazim svoje skromne misli in želje. Tukaj na Evelethu ima društvo krščanskih žena in mater svojo mesečno sejo doli v basementu, kjer se ob delavnikih navadno mašuje. Navadno vsaka ene pol ure prej pride, da najprej same malo presejemo. Seveda bi bilo bolje če bi sv. rožni venec ali križev pot molile, zlasti v sv. postnem času. Pa mislim, da nam Bog ne bo preveč zameril, če se malo pogovorimo. Tudi to ima svojo dobro stran... Mej tednom se nam precej nabere na srcih. Jih treba razbremeniti. Možje nimajo dosti smisla za naše križe in teža-

ve, pravijo, da so to naše "čence." Le žena, mati, razume ženo mater. Zato komaj čakamo, da mejsebojno potožimo druga drugi, kar nas teži. Nekam olajšane gremo potem k seji, se navduševat za vzor krščanske žene in matere.

Pa še v drugem oziru se mi zde ti neprisiljeni pomenki dobri. Bolj se zavedamo, da smo nekaj svojega, da smo slovenske žene in matere, ki se mej seboj najbolje razumemo. Ta naša vzajemnost nam pri raznih prireditvah za procvit župnije jako prav pride, ker tudi tam vzajemno in složno nastopimo. Sicer bi se pa dalo po ribniško narediti, da bi podrobile, se porazgovorile in tudi malo molile. Malo prej naj bi vsaka prišla. Najprej bi si mejsebojno malo srca razbremenile, potem bi šle pa pred tabernakelj in tam Jezusu potolažile svoje križe in težave. Meni se vedno stoži po stari domovini, ko se spomnim na tamkajšne nedeljske popoldneve. Tudi tam smo malo postale in pokramljale pred cerkvijo, potem smo šle pa pred tabernakelj, vzele "Večno molitev" v roke in opravile skupno uro molitve pred Najsvetejšim. Po srcu in duši olajšane smo se potem razšle na svoje domove, novim križem in težavam nasproti. Ali bi se ne dalo isto tudi tukaj narediti? Vsaj jaz ne vidim zakaj ne. Tiskarna Edinost, bi nam gotovo rada tiskala "Večno molitev" in nas z njo založila. Kaj pravite Vi na to Mrs. Kobal? Zdaj moram pa končati. Me čaka precej dela. Pet jih imam, pa še vsi se me za krilo drže, posebno

poleti kadar grmi. Dasi tudi sama nisem posebno korajžna v takih slučajih, jim le dajem pogum, naj se nikar ne boje. Gospod urednik, le povejte ženskam, da je navadno plavilo (intka) tudi dobra za pisanje, da se ne bodo na posušeno črnilo izgovarjale in da Vam ne bo treba pipev okrog pošiljati. Želim Vam vse najbolje!

T. S.

Jaz sem gotovo zadnji, ki bi imel kaj proti temu, če ve pred svojimi sejami malo pokramljate. Tudi to spada v okvir naših starokrajskih navad, ki jih ne more nihče obsojati. Vsaj pri nas je bila navada, da so imeli posamezni stanovi vsak svoj prostor pred cerkvijo, kjer so se zbirali in veselo kramljali, dokler ni skupaj zazvonilo. Po tem se je pa vsak roj v cerkev spustil. Fantje so bili kajpada zadnji in navadno niso prišli dalje, kot kvečjemu do kropilnega kamna, kar seveda ni bilo prav, zlasti, ker se tudi tam niso skesano na prsa trkali, kakor cestninar, ampak se držali, kakor kaki božjepotni berači. Taki pomenki samih žena in mater so kakor blagodejni dež so-parnega popoldneva pasjih dni.

Nedvomno pa bi bilo še boljše podrobite. Ura molitve! Res krasna misel. Kaj je bolj potrebno materam kot molitev. Če so tudi dobre vzgojiteljice, ki se zavedajo, da otrok nima samo želodca, ampak tudi dušo in se prizadevajo, ga v tem smislu vzgajati, to še ni vse. Je le se-

tev. Toda kaj pomaga sejati, če ni primerne moče. Vsejano seme brez moče niti vskaliti ne more, tim manj rasti in se jačiti do težkega klasu. Isto velja o duhovni sestvi vzgoje. Potrebni so lepi zlati nauki, ki jih dobra mati zagreblje v pomladno gredico nedolžnih src svojih malih. Toda če ne bo vsajenega semena z molitvijo zalivala, ne bo vskalilo, ne bo vsevalo. Če mati rada in pogostokrat kleči pred tabernakelnom in prosi nebeškega vrtnarja lilij, naj on zalije, kar je vsadila, bo na srca njenih otrok padal tisti rahli, gosti dež, ki ga razsušena zemlja tako strastno požira, dež milosti, po katerem bo rastlo, da se bo kar slišalo. Zato pa le Bog daj, da bi to lepo misel Materna društva tudi vresničila.

Pa tudi radi društvenega življenja bi bilo zelo želeto, da bi se ta lepa misel izvedla. Imamo več Maternih društev, ki so bila ob priliki kakega misijona, ko je bilo železo vroče, vstanovljena, a so pozneje zaspala, ker niso imela pravega duhovnega vodstva, bodisi radi tega, ker župnija nima slovenskega duhovnika, bodisi iz kakega drugega vzroka. Ta društva bi iz tabernakeljna sama srkala novega življenja, če bi se zbirala pred njim in opravljala uro molitve. Za spremembo bi morebiti predsednica od časa do časa brala odlomek iz lepe Pristovove knjige: Krščanska mati, ki jo je izdala Družba sv. Mohorja. Nedvom-

no bi tako društvo ne samo životalo, ampak živelo in živahno delovalo za uresničenje žensko-materinskih vzorov, za katerimi stremiti je namen Maternih društev.

"Večne molitve" bi se tu skoraj ne izplačalo tiskati, ker so stroški preogromni in bi ne imela toliko odjemavcev, da bi se pokrili. Ceneje bi se dale priskrbeti iz starega kraja. To bi lahko oskrbela ali knjigarna "Edinosti," ali pa posamezna Materna društva sama. Gotovo ima vsako društvo kako članico, ki ima v starem kraju svoje znanke. Tej bi pisala, naj kupi toliko in toliko izvodov "Večne molitve" in jo priporočeno (rekomandirano) pošlje sem. Na ta način se najceneje dobi knjige iz starega kraja. Kajti če se naroči naravnost po Jugoslovanski knjigarni v Ljubljani, račun rada malo po ameriško umeri.

No, poglejte, ravno sem mislil Mr. Vogriča vprašati, če tudi pipe "štela" iz starega kraja, ko ste prišli na novo misel, da je tudi plavilo dobro za pisanje. Menda je tudi Vaše pismo z njim pisano. In vendar sem je brez vseh težav prebral. Da se mi poslej ja ne bo nobena več izgovarjala: Črnilo se mi je posušilo. Znaprej kar malo plavila na stran, kadar perete, pa pero v roke, ko se bo perilo sušilo. Pa samo, kadar se bo dobro sušilo, ker drugače ste v takih slučajih preveč nasoljene. Zdaj pa: Z Bogom "železni obroč," dasi bo zdaj tam najbolj prijetno!

Rev. P. Evstahij Berlec, O. F. M.

Mojim sobratom v tujini.

Bele planine žare:
Brana, Planjava, Ojstrica — — —
Rožnata nežna tančica
kamniške krije vrhe . . .

Misli pa moje hite
preko pomorske planjave . . .
Tam se za božje postave
moji sobratje bore . . .!

V boju za vence neba,
v borbi za duše trpeče,
vitezi milosti, sreče,
vstrajajte z mečem duha!

NAŠ STRIČEK

Kansas City,

Kans. — Dragi Striček: — Tudi jaz bi rada se pridružila na vaš corner, ker je to moje prvo pisanje ne zamerite ker ne znam dobro slovensko pisati in sem 9 let stara in sem učena

taš slovenske knjige. Vidite, girls and boys, kako je to lepo da se slovenski Amerikanec ne sramuje svojega materinega jezika. Nekateri slovenski Amerikančki pa mislijo, da bojo umrli, če se bojo tudi nekoliko slovenščine naučili. Three cheers for our Frankie Gnidica.
Vaš Striček.

Ely, Minn. — I am writing a few lines how I am felling. My brother and two sisters and I were very sick. My sister May almost died. The doctors nailed a sign on uor house. I am serving and now I can not go out. I feel very sorry. I am letting you know that one of your subscribers took sick and died, his name is Jack Smrekar. He died last of January. Good by to every one of you.

Joseph Suritzer, Jr.

Dragi Joe: — Upam, da ste mej tem časom, ko sem moral čakati, da priobčim tvoje pismo, že vsi ozdravili in da se sedaj že pridno zabavaš zunaj. Drugič poskusi malo slovensko napisati. Pazdravljeni!

Tvoj striček.

Ambridge, Pa. — Dragi striček: — We are back at our desks. I wish to tell all Boys and Girls who are so fortunate to have a grand mammy to honor and love her while they are still living. For I have lost my Grammy and I just commenced to realize what a good Grammy I had. But God called her on 15. of August. She went to a long journey to God. One thing I wish to ask all you, young readers of this column, remember my Grammy in a prayer for her. I thank you in advance.
Joseph L. Keržan.

Dragi Joe: — Tvoje pismo se je nekam zamešalo in se tako zakasnilo. Kajne, da mi ne boš zameril? Tudi sem ga moral nekolikó skrajšati, ker imam tako malo prostora odmerjenega za naš korner. Tudi jaz se bom spominjal tvoje dobre Grammy, katero sem poznal, v molitvi in tako bodo naredili tudi vsi moji darlings na kornerju. Pozdrav
Tvoj Striček.

Pueblo, Colo.: — Dragi striček: — Nevem če bo vas kaj razveselilo. Če bi vam jast kaj pisala iz zapada, jast hodim v St. Mary's School v osmi razred. Naša sestra Theresa je dobra tako da ne mislim da bi bila katera bolša na svetu.

Vsi otroci jako lubimo tudi našega Father Cirilá Zupan, čeravno sože stari panas zmiraj skom razveselijo dasmo bol veseli in da rajši hodimo v šolo. Ali sdej paslušajte kaj bom vam povedala, v nedeljo 25. Marca smo imeli predstavo na kalvariji. Trpljenje našega Gospoda Jezusa. Dragi striček zakaj niste vi prišli pogledat, kako smo mi otroci pret stavljali trpljenje in smrt zveličarjevo. Naša dvorana je bila skoraj pre mala. Toliko je bilo gledalcev, ker toje jako ganliva slika, vsa čast našemu gospod župniku in našem sestram. Bog jim naj poplača nihov trud, kiso nam preskrbeli to zanimivo predstavo. Z Bogom striček.

Frances L. Spilar.

Drago Frances: Seveda me je razveselilo! Le še večkrat piši.

Tvoj striček.

Chicago, Ill. — Dragi striček: — Jaz pa Vam bom povedala, kak smo se pelali do Maribora a tam smo bili na prvov viziti za peneze, ka ne bi ker preveč mejo, da pa smo imeli več, kak bi smeli, kak strah i žalost kam naj denemo, kam si skrijemo, ka nam ne zemejo. Te sme se pelali do bukša. Tam spet vizita in kopat. Dale smo se pelali do Bazela tam so nam davali kendi, z mojoj sestricoj smo dobili tisti večer 8 krat kende. Zdej pa nimam več časa. Zdaj bodo ata prišli te bomo šle jim prot na 22. Jutri bom za vas darovala sv. obhajilo.

Frances Trstenjak.

Draga Frances: — Hvala za tvoje sveto obhajilo.

Tvoj striček.

Joliet, Ill. — Dragi Striček: — To je moje pervo pismo ki Vam pišem. Tudi jaz želim priti na Vaš corner. Jaz sem star 8 let in hodim v 3. razred v šolo sv. Jožefa. Mene uči sestra M. Clementa. Lepo Vas pozdravim

Rudolph Pozek.

Dragi Rudie: — Te prav lepo pozdravljamo v naši sredi na našem "cornerju". Le še večkrat se oglasi. Pozdravljen!

ka 3. razreda. Tukaj je cerkev svete Družine. Naše šolske sestre jih je 5, ker nas prav lejo učijo. kakor tudi naš Father John Perše, mi tukaj v Kansas še dost dobro napredujemo. Zdelom gre še precej dobro. Zdravi smo tudi hvala Bogu. Samu da bi lubi Bog dal da bi bili še za na prej taku. Dragi striček, ne vrzite moj pisem v koš. Pozneje, se še kej oglasem. Vas pozdravim
Mary Anžiček.

Ata in mama in moj bratec in moje sestrica te lepo pozdravijo.

Draga Mary: — Sem prav vesel tvojega pisma. Le še kaj piši.

Tvoj striček.

Pueblo, Colo. — Dragi mi Striček i to vam pošljem za Ave Marija, dam znat kako je tukaj pri nas v Puebli slabo vreme tako je huda sapa da vse podira in pa sneg pada že od sobote. Vas pa lepo pozdravim

Mary Russ

Draga Mary: — Hvala za poslano. — Mej tem časom je že lepa pomlad in gotovo tudi pri Vas ni več snega. Pozdravljena.

Tvoj striček.

Pueblo, Colo. — Dragi striček: — Naročnina naša zo potekla za Edinost 23. februarja. In zdaj ponovimo zopet za celo leto vam pošlem \$3.00 Mene in moco je starše prav veseli brat Edinost in Ave Maria. In one knjige ki smo jih od vas sprejeli, nas prav veseli brat. Jaz zdaj hodim v ta zadni razred v St. Mary's School

Zdaj vas pa vsi prav lepo pozdravimo, in vse Boys and Girls na kornerju.
Frank Gnidica.

Dragi Frankie: — Se ti prav lepo zahvalim za tvoje pismo in za ponovitev naročnine. Lepo je to, da tudi ti rad či-

R A Z N O .

ZAHVALE.

Tioga, Wis. — Kje čem dobiti besedi, s katerimi bi umestno izrazila svoja srčna čutila in iskreno zahvalo, ki jo dolgujem svoji ljubljeni nebeški Materi za izkazano dobroto, ko mi je zopet izprosila ljubega zdravja, meni in moji družini. Kakor že neštetokrat v svojem življenju, v boleznih, stiskah in potrebah, sem se obrnila s zaupanjem k nji in vselej mi je pomagala. Ravno tako tudi sedaj. Ko sem bila neki večer zelo slaba, so menili poklicati zdravnika. Drugi dan, pa ni bilo treba. Ona, ki je Zdravje bolnikov se je zopet obrnila na me svoje najnevednejše služabnice in mi izprosila ljubega zdravja, že zopet se mi je izkazala ljubo Mater! O, zato bom slavila Marijo vse žive dni! O slavite vse stvari Marijo! Slavite in povikšujte jo na vekomaj! Ti pa moja ljuba Mati bodi zahvaljena na vekov veke! 50c. je za list.

Mary Toleni, Tioga, Wis.

Prisrčna hvala presv. Srcu Jezusovemu in predobremu Srcu Marijinemu za pomoč v stiski.

Mrs. J. Pončar, Wendling, Pa.

Tisočera hvala Materi Božji za zdravje otrok. Prilagam \$3.00 v podporo listu.

Mrs. Antonija Gorenc, Maple Park, Ill.

Jaz sem obljubila, da se bom javno zahvalila presv. Srcu Jezusovemu in presl. Srcu Marijinemu, ako me v veliki stiski uslišita. Nisem prosila zastoj. Zato s tem rada spolnujem svojo obljubo in se jima priporočam še zanaprej. Ostanem zvesta naročnica tako priljubljenega lista Ave Maria, kateremu želim obilo blagoslova in prilagam mali dar.

Mrs. Ana Medic, Chicago, Ill.

Rajna Mrs. Katarina Ferče je v svoji boleznih obljubila, da bo položila na šmarniški altar Ave Marije \$2.50, če ozdravi. Ako jo pa Bog reši zemeljskega trpljenja, naj bi pa to drugi v njenem imenu storili. Zgodilo se je drugo. Po šestmesečni bolezni jo je Marija rešila iz plavža zemeljskega trpljenja. Bogu vdana je odšla iz te solzne doline, da ji Tolažnica žalostnih v raju obriše solze. Bila je naročnica Glasnika, ki ga je vedno rada brala. Jaz kot žena njenega dobrega sina se čutim dolžno, da spolnim njeno voljo, zato vam pošiljam omenjeno svoto, da bi se je spomnili v molitvi in jo tudi drugim priporočili.

Mrs. Ciril Perče, Rice, Minn.

Moj mož je bil hudo bolan. Bala sem se za njegovo življenje. Zaupljivo sem prosila Marijo Pomočnico, naj mu ona izprosi ljubega zdravja. Bila sem uslišana. V zahvalo pošljam za eno sv. mašo \$1.00 pa za list.

Mrs. Mary Nemanič, Lorain, O.

Iz srca se zahvalim presv. Srcu Jezusovemu in Mariji Brezmadežni za uslišane prošnje.

Frančiška Oblak, Cleveland, O.

Vedno me je mučil glavobol. Prosila

sem presv. Srce Jezusovo in presl. Srce Marijino, naj mi pomagata v mučnem stanju. Obljubila sem javno zahvalo. Bogu in Mariji hvala, odleglo mi je!

Mary Svete, Forest City, Pa.

Lepo se zahvalim presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za uslišano prošnjo. Pošiljam en dolar za list, enega pa še posebej za šmarniško izdajo. **M. S.**

Prisrčna hvala prebl. Devici Mariji, ker me je v moji bolezni uslišala in zopet sprosil ljubega zdravja. Pošiljam za dve sv. maši v čast M. B. Prosim pošljite jih k Mariji Pomagaj!

Jennie Tutin, Cleveland, O.

DARovi od 17. do 30. aprila.

Neimenovana, Trail B. C. Canada \$25.00.

Frances Brancel, Cleveland, O. \$5.00.

Kathie Kučić, E. Pittsburgh, Pa. za Brezje v čast Materi Božji \$5.00.

Antonia Gorenc, Maple Park, Ill. \$3.00; Mrs. K. Ferche, Brookway, Minn. \$2.50; Miss M. Blažič Leckrone, Pa. \$2.40.

Jos. Planinšek, Uniondale, Pa. za Glasnik \$1.00, za Ave Maria \$1.00, skupaj \$2.00; Anna Susman, Canon City, Colo. \$1.50. **Po \$1.00:**

Josephina Filipič, Moon Run, Pa.; Alois Blažič, N. Braddock, Pa.; Ignacij Stefič, Cleveland, O.; M. Vaupotič, Chicago, Ill.; M. Bulich, Thomas, W. Va. M. Nemanič, Lorain, O.; diss Mary Zore, Olyphant, Pa.; Mrs. H. Zore, Olyphant, Pa.; Mary Posega, Delaqua, Colo.; Mrs. Mary Balantič, Brooklyn, N. Y.; Johana Kostelic, Eveleth, Minn.; Mary Pristow, Johnstown, Pa.; Mary Tomic, New York City; Andy Zalar, Pierce, W. Va. Mrs. K. Spraitzer, Omaha, Nebr.; M. Bozich, Pueblo, Colo.; M. Bratina, Steelton, Pa.; Katarina Klobucher, Benoit, Wis.

Po 50c.:

Ivana Oblak, Cleveland, O.; Paul Laurich, Joliet, Ill.; Frances Franetič, Joliet, Ill. 60c.; Maria Swan, Valley, Wash. Anna Shute, Gheen, Minn. 25c.

ZA SV. MAŠE NA BREZJAH smo prejeli.

Ivana Šuštaršič, Canon City Colo. n. č. M. B. 7 žal. \$2. (2); Ana Penko, Cairnbroock, Pa. n. č. M. B. za zdr. \$2. (2); Mary Grahek, Calumet, Mich. v zahvalo in zdr. \$2. (2). Anton Strniša Cleveland, O. za duše v vic. \$1. (1); Štefan Žalko, Chicago, Ill. po nam. \$5. (5); Neimenovani v zahv. za zdr. \$2. (2); Neimenovani, na d. nam. \$2. (2); Mary Jan, Brooten, Minn. na č. M. B. \$3. (3); bohn Keržič, Sheboygan, Wis. v zahv. \$1. (1); George Zupan, Vandling, po nam. \$1. (1); Ana Gerchman, Forest City, Pa. po nam. \$1. (1); Rosie Vahtar, Chicago, Ill. v zahv. in v č. sv. Ant. \$1. (1); Neimenovana, Chicago, Ill. po nam. \$4. (4); Ana Gerchman, Forest City, Pa. po nam. \$1. (1); Jakob Zabukovec, Peoria,

Ill. za zdr. \$5. (5.40); Neimenovana, po nam. \$5. (5); J. Slobodnik, Cleveland, O. za zdr. \$1. (1). Fr. Kapler, So. Chicago, Ill. v zahv. za zdr. \$4. (4); Kat. Spreitzer, Omaha, Nebr. za bol. otr. \$3. (3); Ista dar za cerkev \$2.; Mary Sadar, Pueblo, Colo. za zdr. \$2. (2); Frank Anžlovar, Forest City, Pa. po nam. \$1. (1); Mary Zore, Olyphant, Pa. za zdr. \$1. (1); Andrej Tomec, Johnstown, Pa. po nam. \$2. (2); Frančiška Baraga, Cleveland, O. po nam. \$15. (15); A. P. Johnstown, Pa. v zahv. \$1. (1); Ana Princ, Pueblo, Colo. za zdr. \$1. (1); Margaret Štefanič, Braddock, Pa. po nam. \$2. (2); Frances Starman, Alix, Ark. v dob. n. \$1. (1); Jospina Pintar, Burgettstown, Pa. po nam. \$1. (1); Jožef Zakrajšek, Cleveland, O. za zdravje \$1. (1). Jožef Lesjak, Braddock, Pa. za z. Luc. Lesjak \$2. (2); Teresija Centa, Avondale, Colo. za zdr. \$1. (1); Agnes Poljčar, po nam. \$1. (1); Neimenovana, Chicago, Ill. za duše v V. \$1. (1); Mrs. Kosmač, Chicago, Ill. po nam. \$1. (1); Rosie Vahtar, Chicago, Ill. za zdr. br. \$1. (1); Mary Janež, Chicago, Ill. za r. Rev. Sojar, \$1. (1); Mary Janzel, Pueblo, Colo. za r. Joe Janzel \$6. (6); Kat. Perme, Cleveland, O. po nam. \$1. (1); Mary Brečaj, Farell, Pa. po nam. \$2. (2); Anton Pizem, Cleveland, O. za zdrav. (Do tu navedene, kakor tudi one v št. 4. objavljene so bile le vse opravljene, kakor mi cerkveno predstojništvo z Brezja piše). Jennie Tutin, Cleveland, O. v č. M. B. \$2. (2); Mrs. Mohar, Chicago, Ill. po nam. \$5. (5); Mary Mojstrovich, Virginia, Minn. za zdr. \$1. (1); Jol. Filipič, Moon Run, Pa. po nam. \$1. (1). Isti dar \$1.; Ivana Kostelic, Eveleth, Minn. po nam. \$25. (25); Po Rev. Vilmanu, Watkins, Minn. za r. Barbaro \$4. (4); za r. Edvarda, \$3. (3); za r. Matija \$3. (3). Andrej Zalar, Pierce, W. za zdr. in d. nam. \$2. (2); Hel. Kocman, Frontenac, Kans. za drun. \$1. (1) (Te so zdaj na potu. Bile so odposlani 7. maja). Joe Planinšek, Union Dale, Pa. v d. nam. \$2. (2); Agnes Stepanick, Cherryvalle, Kans. po nam. \$1. (1).

DARovi ZA KARMELIČANKE.

Ker pomanjkanje trpeče redovnice nočejo, da bi se njih revščina po časopisu vlačila, hočemo tu priobčevati le one darove, ki so jih na naš poziv dobre duše nakolektale in žele, da se priobčijo, da se takoj pri darovavcih opravičijo.

Mrs. Mevžek, Cleveland, O. je nabrala \$10.00. Darovali so ji:

Po \$1.00: Agnes Koren, Mary Globokar, Leo Mevžek, Frances Rottar.

Po \$0.50: Frank Ivančič, Jennie Rjavec, Mrs. Skull, Mr. Jerše.

Po \$0.25: Anton Marold, Mary Ivec, Andrew Girl, Louis Pajk, Anton Može, Jakob Frank, Mr. Virant, Mr. Ludic. Jož. Mevžek 20c., Lucija Tabec 15c., Frances Lavrin 10c.